

«намъ за нѣкои добры дѣла мои, трѣбва обаче да кажѣхъ,
«че съмь глядалъ всѣкога да ты скрывамъ, даже повече
«отъ оныя людѣ, кои радѣхъ да скрѣхъ достойное
«порищаніе. Оныя же изъ тѣхъ дѣла, кои сѣхъ расчюли
«по необходимость, доказувать, че азъ не съмь ималъ
«низкѣ души.»

Прѣданный Бурбономъ, г. де-Монтіонъ ся възвръ-
нѣхъ съ нихъ во Франціѣ.

Всѣкога подиръ голѣмы политическы прѣвраты не-
минуемо ся увеличява сиромашіе. Особенно въ онова
время Франція была пѣлна отъ чюжды войскы, была
отягчена съ даноци, още си не была отдѣхнула отъ
оныя усиліе, които прѣтеглила подъ могущественѣхъ-тѣхъ
власть Наполеоновѣхъ, Франція тѣрпѣла много бѣды. Сега
поле благотвореній г. де-Монтіону ся расширило : ис-
тина, той въ изгнаніе находяше помалко срѣдства да чини
добро. Отъ 1815 до 1820 годинѣхъ той пакъ направи
значителны приношеніе на прѣдметъ благотвореній.

Въ началѣ на 1821 годинѣхъ г. де-Монтіонъ, откакъ
свършилъ повече добры дѣла, нежели колкото годинѣхъ
проживѣлъ, достигѣхъ въ совершенно спокойствіе до онѣхъ
последнѣхъ минутѣхъ, която за мудреца е вечеръ отъ прѣ-
красна деня, а за благочестиваго Христіанина — заря
возрожденію, безъ захода. Тайна отъ тѣхъ великѣхъ бла-
готворителность ся открыла подиръ неговѣхъ смърть. Ду-
ховно му завѣщаніе отъ 12 Ноемвриа на 1819 годинѣхъ
обяснява и самый му животъ и въ тоже время оныя